

3. Бальцій Ю. Громадянське суспільство в Україні в умовах розбудови правової демократичної державності / Ю. Бальцій // Вісник Центральної виборчої комісії. - 2008. - №1 (11). - С. 46-49.

4. Бойчук М.А. Влада і громадянське суспільство: механізми взаємодії [Текст]: дис... канд. політ. наук: 23.00.01 / Бойчук Микола Андрійович // Національний педагогічний ун-т ім. М.П.Драгоманова. - К., 2006. - 222 арк.

Основні напрямки взаємодії міліції з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування при здійсненні заходів з попередження насильства в сім'ї

Баранова В.О., головний спеціаліст відділу з підготовки та супроводження проектів ДП «Нацпроект «Повітряний експрес»

Високий ступінь зв'язку між сімейним неблагополуччям, насильством в сім'ї і злочинністю взагалі свідчить про те, що при здійсненні попередження насильства в сім'ї необхідна увага з боку як державних органів влади, так і соціальних служб та громадських організацій, їх постійна взаємодія в боротьбі з цим соціально-негативним явищем.

Взаємодію служби дільничних інспекторів міліції (далі - ДІМ) з іншими органами та установами щодо попередження насильства в сім'ї слід визначати як засновану на законах і підзаконних актах, узгоджену за цілями, часом і місцем діяльності, спрямовану на вирішення спільних завдань щодо попередження насильства в сім'ї, яку можна поділити на зовнішню та внутрішню.

Зовнішня взаємодія здійснюється з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, до яких відносяться: спеціально уповноважений орган виконавчої влади з питань попередження насильства в сім'ї, служби у справах дітей, центри соціальних служб для молоді, органи опіки та піклування, органи освіти, органи охорони здоров'я; з державними установами; з громадськими організаціями; населенням; спеціалізованими установами для жертв насильства в сім'ї; міжнародними організаціями тощо.

До внутрішньої взаємодії служби ДІМ по протидії насильству в сім'ї відноситься взаємодія з кримінальною міліцією у справах дітей (далі - КМСД), черговою частиною і слідчими підрозділами тощо.

Основними нормативно-правовими актами, які регулюють питання взаємодії служби ДІМ з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування, іншими службами органів внутрішніх справ (далі - ОВС) щодо попередження насильства в сім'ї є Закон України «Про попередження насильства в сім'ї», «Положення про службу ДІМ в системі Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) України» затверджене наказом МВС України № 550 від 11.11.2010 року, спільний наказ Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту та МВС України від 7 вересня 2009 року N 3131/386, який затверджує Інструкцію щодо порядку взаємодії управлінь (відділів) у справах сім'ї, молоді та спорту, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів ОВС з питань здійснення заходів з попередження, якою визначений порядок здійснення системи заходів з

попередження насильства в сім'ї органами та установами, які уповноважені здійснювати таке попередження, та механізм їх взаємодії.

До органів виконавчої влади і місцевого самоврядування, з якими взаємодіє служба ДІМ щодо протидії насильству в сім'ї, відносяться: спеціально уповноважений орган виконавчої влади з питань попередження насильства в сім'ї, служби у справах дітей та центри соціальних служб для молоді. Відповідно до Закону спеціально уповноважений орган виконавчої влади з питань попередження насильства в сім'ї координує діяльність служби ДІМ, КМСД, органів опіки і піклування у питаннях попередження насильства в сім'ї; надає органам виконавчої влади, зокрема службі ДІМ, методичну і практичну допомогу, консультації з питань попередження насильства в сім'ї.

Окреме місце в зовнішній взаємодії ДІМ по протидії насильству в сім'ї займають спеціалізовані установи для жертв насильства в сім'ї, тобто кризові центри та центри медико-соціальної реабілітації. Вони повідомляють службу ДІМ про виявлені факти реальної загрози застосування насильства в сім'ї або про факт вчинення такого насильства та надають інформацію з питань попередження насильства в сім'ї на запит уповноважених органів, в тому числі і служби ДІМ. Дільничні, в свою чергу, направляють жертв насильства в сім'ї до спеціалізованих установ для жертв насильства в сім'ї.

Головним напрямком викоренення попередження насильства в сім'ї повинно бути підвищення рівня культури та виховання. Важливу роль в цьому відношенні повинні відігравати школа та засоби масової інформації. В школах повинна здійснюватись педагогічна профілактика, тобто організований школою комплекс систематичного і цілеспрямованого впливу на свідомість неповнолітніх.

Взаємодія міліції з населенням передбачає не тільки обмін інформацією, але й взаємний вплив. До нових форм правоохоронної діяльності громадськості відносяться: консультативні комітети, організації сусідської взаємодопомоги та координаційні шкільні ради.

Взагалі можна виокремити наступні напрямки взаємодії служби ДІМ з іншими підрозділами та службами ОВС, органами виконавчої влади, місцевого самоврядування та громадськістю:

1) Постійний аналіз організації заходів з попередження правопорушень та злочинів, пов'язаних з насильством у сім'ї, виконання Закону України «Про попередження насильства в сім'ї».

2) Розробка планів та спеціальних робочих заходів, спрямованих на підвищення рівня профілактичної роботи з неблагополучними сім'ями з боку ДІМ та працівників КМСД.

3) Визначення заходів, націлених на своєчасне виявлення батьків та осіб, що їх замінюють, які не виконують обов'язків по вихованню дітей, вирішення питання позбавлення таких осіб батьківських прав.

4) Моніторинг злочинів, вчинених на побутовому ґрунті.

5) Планування та проведення спільних профілактичних заходів серед суб'єктів профілактики насильства в сім'ї.

6) Організація тематичних брифінгів, семінарів, лекцій, висвітлення проблем насильства в сім'ї та шляхів їх вирішення у засобах масової

інформації.

На жаль, експертами дається незадовільна оцінка рівня ефективності взаємодії при здійсненні попередження насильства в сім'ї. Для ефективної взаємодії повинні бути визначені взаємодіючі ланки, їх завдання та обсяг взаємодії, вибрані форми взаємодії та визначені конкретні виконавці.

Створення спеціального органу із розслідування адміністративних корупційних правопорушень

Титко А.В., науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи НАВС

З останніми законодавчими змінами, які доповнили Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) новою Главою 13 «Адміністративні корупційні правопорушення» [1] та необхідністю реформувати державний апарат виникла потреба у створенні докорінно нового центрального органу виконавчої влади, який би перебрав на себе повноваження по розслідуванню саме правопорушень фінансового характеру, створивши власну підвідомчість. Та дана тема зустрічає багато контраргументів, тому важливо проаналізувати усі позитивні та негативні аспекти запровадження Служби фінансових розслідувань (далі – СФР).

Реалізація реформи у сфері кримінальної юстиції загалом та фінансового контролю зокрема, вимагає створення органу, структурно відокремленого від інших органів центральної влади. Запровадження запропонованої системи шляхом розмежування підслідності не всі вважають достатньо ефективним механізмом захисту від використання органами досудового розслідування наданих їм повноважень для здійснення тиску на суб'єкти господарювання, тому ми будемо намагатися висвітлити всі сторони бачення даного проблеми.

Усі органи, які функціонують у світі та забезпечують розслідування фінансових правопорушень, можна класифікувати таким чином :

багатоцільові органи з правоохоронними повноваженнями (до їх обов'язків належить безпосередньо здійснення протидії корупції, а також здійснювати кримінальне переслідування). Такі інститути діють в Литві (Спеціальна служба розслідувань), Латвії (Бюро із запобігання і боротьби проти корупції), Новому Південному Уельсі, Австралії (Незалежна комісія проти корупції), Ботсвані (Директорат боротьби проти корупції та економічними злочинами) та Уганді (Генеральний інспектор Уряду).

Служби в структурі правоохоронних органів (можуть діяти незалежно або в складі прокуратури та органів відповідальних за протидію корупції) є в Румунії (Національний антикорупційний директорат), Угорщині (Центральне управління розслідування), в Німеччині (Департамент внутрішніх розслідувань) та Великобританії (Загін боротьби проти корупції в поліції метрополії). Останні дві країни також розслідують корупційні правопорушення, вчинені власними працівниками.

Інституції із запобігання корупції, розроблення політики і координації дій (займаються моніторингом та аналізом корупційних явищ та ризиків, перевірка декларування майна державними службовцями) діють у Франції